

ÎNSEMNĂRI ÎN VARĂ

Vasile TODI

Președinte al Uniunii Jurnaliștilor din Banatul Istoric

Întorc în târnațul casei bătrânești, unde de multe veri mă ascund de vîpia citadină, cărți pe care vînzoleala urbană mi le-a îndepărtat lecturii. Într-una din ele dau peste răspunsul subțire și manierat dat de Hu Iao Bang - fost secretar general al P.C.C.- lui Dumitru Popescu, la o întâlnire petrecută în 1985. Văzându-l altfel decât pe invicibili, românul l-a întrebat: „Cu ce cuvinte l-ați putea aprecia, retrospectiv, pe Mao Te Dun? În ce măsură a fost benefic Chinei, în ce măsură a dăunat?” Ei bine, în spiri-

tu metaforic specific gândirii chineze, Hu Iao Bang a spus: „Mao Te Dun a fost jumătate bun, jumătate rău.” „De ce neapărat jumătate? Nu se poate găsi un alt echilibru între cele două laturi?” Răspunsul chinezului: „Nu! cel mai bine e așa: jumătate-jumătate.” Când vor învăța oare conducătorii de azi ai României să vorbească despre predecesorii lor, ca despre fața lui Ianus ?

Ciudat mai sună efectul închisorii detectat de Constantin Noica și definit astfel: „dacă în afara închisorii societatea te transformă într-un

obiect uman, înăuntrul ei ai șansa să te descoperi ca subiect uman, iar paznicul, medicul, bucătarul, anchetatorul și alte figuri sumbre devin uneltele împlinirii tale secrete”.

Îndemn rabinic: „Să fii puternic ca un leopard, strălucitor ca un vultur, iute ca un cerb și puternic ca un leu, pentru a îndeplini voința Tatălui tău care este în cer”.

De ce oare în preajma proștilor devin trist? Poate și pentru că în fața evidenței, numai ei nu se conformează.

Din poezia temnițelor comuniste

PROFEȚIA DIN DOBRINA

de Demetrius LEONTIES

*Vor năvăli, de dincolo de Nistru, hunii
Sub semn de seceră și de ciocan.
Atunci, vom sta cu fața la dușman
Și-om apăra pămîntul și străbunii!*

*Dar vor veni apoi să ne omoare,
Pe rând, batalioane românești...
Vom fi uciși de gloanțele frățești,
Iar Neamul va intra în închisoare...*

*Va fi discursul nostru cel din urmă
Și cel mai aprig pe acest pămînt,
Când peste Neam - ca pe-o amorfă turmă -
Va pune jugul, bestia de pradă...
Va fi cuvîntul celor din mormînt,
Ce-au cutezat să lupte și - să cadă!*

LA PAS PRIN CAPITALA BANATULUI • LA PAS PRIN CAPITALA BANATULUI

IOAN HAȚEGAN
Istoric

Este o instituție ce există de 138 de ani. Creat în 1872, cu prima expoziție în 1876, mutat într-un sediu propriu (actuala bibliotecă a Academiei Române), trecut prin Palatul Cultural (Opera de azi). Muzeul Banatului și-a aflat locul potrivit abia în anul 1946: fostul Castel al Huniazilor. După ani de muncă îndârjită, oamenii muzeului au deschis primele expoziții. În timp, numărul acestora a crescut. Au apărut mai multe secții: cea de arheologie-istorie, cea de științele naturii, cea de artă, cea de etnografie. Au apărut laboratoarele muzeale, chiar și un laborator zonal de restaurare. Numărul specialiștilor a crescut și el. De ce tot acest preambul: pentru a cunoaște valoarea științifică, dar și impactul turistic al acestei instituții. Și încă ceva: prea puțini timișoreni mai vizitează muzeul. Cauzele sunt multiple, de la cele economice până la politica expozițională a muzeu-

Timișoara

MUZEUL BANATULUI

lui și lipsa de comunicare cu publicul. Vă sugerez să vă gândiți și dumneavoastră când ați fost ultima dată, dacă ați fost singuri sau cu familia, prietenii sau oaspeții. Muzeul Banatului de astăzi este un adevărat complex. Expozițiile sale sunt adăpostite în mai multe clădiri. Iată, la parterul vechiului castel se află sala de expoziții temporare; tot la parter puteți cere să vedeți o raritate europeană: reconstituirea

unui sanctuar din epoca neolitică descoperit la Parța. Va merita cu prisosință timpul alocat, mai ales dacă solicitați și un ghid. La etajul I se află expoziția de bază a arheologiei și istoriei, a evului mediu, epoca modernă la etajele I și II. Tot la etajul II va merita să petreceți câteva zeci de minute bune privind dioramele: rivalizează cu cele de la Muzeul Antipa din București. Tot aici este prezentată evoluția vieții pe pământ. Sunt expoziții pe care copiii le văd și revăd cu plăcere. Muzeul de artă este adăpostit în vechia prefectură (Palatul Baroc din Piața Unirii). Dacă expozițiile vă plac, rămâneți ore întregi în liniștea acestor săli. În fostul bastion Maria Terezia era o frumoasă expoziție de etnografie. La Pădurea Verde, cunoscutul Muzeu al Satului Bănățean vă oferă, din primăvară până-n toamnă, un spațiu de excepție. Ca atare, nu ezitați și vizitați muzeul: merită cu prisosință și nu vă va părea rău. Veți înțelege după ce-l vizitați.

Foaia de Grădinari

Pagină editată de Primăria Grădinari ■

COMUNA NOASTRĂ, REPREZENTATĂ PE SCENELE ȚĂRII

Ansamblul Folcloric „Mugurii Carașului” al Centrului Cultural „Carașul” din Grădinari a participat la ediția a IV-a a Festivalului „Văii Pogănișului”, la Brebu.

Ansamblul Folcloric „Cârnișiana” din satul Cârnecea s-a aflat la prima participare a unui

colectiv nou înființat al Centrului, la Festivalul „Perla Banatului” de la Lugoj, din 24 iunie 2012.

PĂPUȘARUL

Codruț ANCA

În piesa scrisă de Ciprian Ciuciu este vorba despre un bărbat care este mai retras și are ca prieteni o mulțime de păpuși. În scenetă intervine și prietenul, care încearcă să-l lumineze, iar părinții încearcă să-l convingă că doar prin muncă poate scăpa de singurătate.

Păpușarul încearcă să o convingă și pe iubita lui să trăiască în lumea păpușilor și să le iubească doar pe ele. Acest îndemn nu are rezultat și cei doi aleg căi și moduri de viață diferite.

Păpușarul sfârșește alături de păpușile lui, scufundat în aceeași singurătate inițială.

Direcția artistică și regia, Codruț Anca

Distribuția:

- Păpușarul – Anamaria Bota
- Tata – Paula Isabela Pera
- Mama – Cristina Sirbu
- Fata – Marinela Sau
- Prietenă – Cristina Popescu
- Păpușile – Alexandra Bota, Alexandra Barbu, Casandra Constantin.

POEȚI AI COMUNEI NOASTRE

DE CE?

Iriss C.

De ce mi-e frig în suflet
Când vara e în toi?
Sunt obosit de umbrel
Sunt obosit de noi.

De ce mi-e rece ochiul
Chiar soare de privesc
Și mi se stinge focul
Când vreau să mă-ncălzesc?

De ce pe buze-iată-
Mi-e zâmbetu-nghețat?
Răceala lor de piatră
Nu-mi spune că-i păcat.

De ce prin plete vântul
Nu-mi mai adie blând
Nici cerul, nici pământul
Făptura-mi alintând?

De ce e negru noaptea
De ce ziua-s stingher?
Se pierd în umbre șoapte;
Vreau să m-agăț, dar pier...

OAMENI CARE FAC CÎNSTE ZONEI NOASTRE

VIRGIL BIROU

FLOAREA NADĂBAN

S-a născut în satul cărășean Ticvanu Mare, fiind al treilea fiu al lui Iuliu și Maria Birou. Tatăl său era învățătorul comunei. A mers la școală mai întâi în comuna natală, apoi la Dumbrăvița. Liceul l-a urmat la Lugoj și la Oravița. În 1924 începe Facultatea de Mine din cadrul Politehnicii din Timișoara, studii pe care avea să le termine în 1930.

Debutează publicistic în 1932 la revista timișoreană „Vrerea”. Va urma o perioadă extrem de prolifică sub profil publicistic, prin colaborarea cu numeroase publicații locale și naționale. În paralel, inginerul Virgil Birou lucrează la Serviciul Tehnic al Primăriei Timișoara. În 1936 vine și o importantă recunoaștere a activității sale literare, fiind primit în rândurile membrilor Societății Scriitorilor Români (SSR) din Banat. Din 1938 lucrează ca inginer la Uzina Electrică din Timișoara, post pe care îl va ocupa până la sfârșitul vieții.

Debutul literar are loc în anul 1940 cu volumul de reportaje „Oameni și locuri din Căraș”. Virgil Birou a colaborat la „Revista Fundațiilor Regale”, „Vremea”, „Scrisul bănățean”, „Orizont”. Primul volum al lui Birou, „Oameni și locuri din Căraș” (1940), îmbină reportajul și analiza sociologică - modalități de expresie care, odată cu dezvoltarea școlilor românești de folclor și sociologie, începuseră să capteze tot mai mult atenția scriitorilor din ultimii

ani ai epocii interbelice - într-o adevărată monografie spirituală a Banatului anilor '30.

Foaia de Birchis

Pagină editată de Primăria Birchis ■

BIRCHIS A ALES CONTINUITATEA

ANA-MARIA COTOȘPAN

Apreluat frâiele comunei Birchis cu mulți ani în urmă, astfel că, în prezent, nu este locuitor – de la cel mai mic la cel mai mare – să nu-l cunoască pe domnul primar Ioan Guțu. Implicarea sa pentru comuna arădeană a demonstrat că în timp, viața sa s-a identificat cu cea a comunei, iar nevoile oamenilor cu nevoile sale personale. Toată lumea a avut ușa deschisă când a dorit să-și spună oful sau problemele pe care le întâmpină, iar domnul primar Ioan Guțu și-a sfătuit mereu concentrându-se cu răbdarea unui tată. În data de 29 iunie a avut loc ședința de constituire a Consiliului Local și de investire a domnului primar. La alegerile din 10 iunie, la Birchis s-a înregistrat o participare la vot de peste 60%, iar pe actualul primar l-a ales un procent de peste 70% din localnicii votanți.

Comuna are în componență satele: Birchis – centru de comună, Căpâlnaș – satul cu populația cea mai numeroasă, Ostrov și Virișmort.

Din discuția purtată cu edilul birchișan a reieșit că și în acest mandat va continua modernizarea comunei, având ca obiective principale facilități pentru copii și pentru tânăra generație – în general, dar și mărirea numărului de locuri de muncă. „Ca lucrări imediate sunt cele de reabilitare a Căminului Cultural din Birchis – deja ne-au venit majoritatea materialelor, pentru ca tineretul să aibă unde să se desfășoare atunci când vremea nu va mai fi frumoasă. Apoi, vom stabili împreună cu oamenii – în funcție și de finanțări, ce alte lucrări vom demara“ a precizat domnul primar Ioan Guțu.

BIRCHIS ȘI SATELE SALE, MÂNDRIA MUZEULUI BĂNĂȚEAN

Emilia MARTA

Fără să fie nevoie să bați satele Banatului, în căutarea urmelor bătrânilor lui, poți întâlni credibili și convingători martori ai vremurilor trecute în curtea Muzeului Satului Bănățean. Doar câteva ore sunt necesare pentru ca aceste căsuțe ale micului sat să-ți povestească despre povești triste ale unei vădane cu mulți copii, despre visări îndelungi ale codanelor de măritat sau despre jocul nevinovat al pruncilor desculți pe podelele de lut. Călătoria unei astfel de case de la locul de baștină și până în micul sat al muzeului este însă lungă și presupune multă muncă, văzută și nevăzută, pe care puțini o cunosc.

Cam toate caracteristicile civilizației și culturii tradiționale din vestul României se regăsesc în cele peste 20 de căsuțe autentice din lemn, piatră sau lut din Muzeul Satului Bănățean. Majoritatea gospodăriilor au fost achiziționate din satele Banatului, în urma unor negocieri îndelungi între muzeografi și proprietari, au fost demolate cu grijă și reconstruite în muzeu, cu respectarea tehnicilor tradiționale. Principiul autenticității este sfânt într-un muzeu, astfel că toate construcțiile sunt originale, fiecare căsuță a fost desfăcută piesă cu piesă, transportată în condiții deosebite și remontată în muzeu. La fel, reconstrucția interioarelor respectă, în general, o viziune cât mai apropiată de vremurile din care datează locuințele.

Gospodăria din Căpâlnaș, gospodăria din Birchis, casa din Bata, gospodăria din Jupânești, gospodăria din Căvâran, gospodăria din Vișag, gospodăria din Jebel, gospodăria maghiară din Babșa, casa deportaților din Bărâgan și gospodăria din Zolt sunt, toate, case tradiționale, cu toate transferate din localități din regiunea Banatului de nord-est și reconstruite, bucată cu bucată, pe terenul muzeal din Timișoara. Majoritatea au aparținut unor familii de agricultori, dar sunt și gospodării

ale unor oameni care s-au ocupat cu olăritul, măturie stând vasele modelate, care încă mai stau pe polițe de lemn în interiorul locuinței de expoziție.

Gospodăria din Căpâlnaș este o construcție bicelulară din bârne de lemn de gorun, cioplite pe patru fețe, îmbinate la colțuri cu cheutori drepte. Prispa este parțială, fiind dezvoltată numai pe lungimea tindei. Acoperișul este țuguiat, având șarpanta de gorun, pe care se afla inițial o învelitoare masivă de paie călcate cu piciorul și așezate cu furca, înlocuite ulterior cu șindrilă. Pereții interiori sunt lipiți cu pământ și văruiți. În camera de locuit se află

grinda ornamentată cu trei rozete (motiv solar) incizate. În cadrul gospodăriei se găsește un grajd cu șura construită din bârne de fag, cioplite pe două fețe, având învelitoarea din paie puse cu furca și călcate cu piciorul. Acoperișul construcției este în patru pante, panta dinspre curtea gospodăriei fiind susținută de un stâlp.

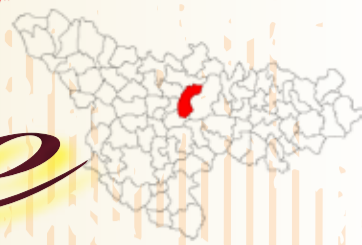
În curte se mai află și un coteț de porci cu pereți din bârne, lipit cu pământ și văruiți, având un acoperiș în două pante din țigla solzi.

Prima încăpere este camera de locuit, mobilată cu un pat, o masă, o laviță și două

scaune. La capul patului se afla ladă de zestre pentru țesăturile prețioase din casă. Lângă masă este pus războiul de țesut, la care femeia țesea covoare, ștergarele și piesele de îmbrăcăminte. După ușa se afla soba din pământ bătut, cu gura de foc aflată pe vatra din tindă. În jurul sobei este ruda de lemn pe care se păstrau piesele de îmbrăcăminte, iar la sărbători se așezau pe ștergare scurte, cu un singur capăt decorat, cunoscute sub numele de ștergar de rudă. La ferestre și pe pereți sunt dispuse ștergare decorative țesute, încheiate cu ciucuri policromi și decorate la capete în registre transversale alese în război predominant culoarea roșie. Tinda are vatra focului cu horn deschis, pe care sunt dispuse cazanul de aramă agățat de lanțul țigănesc, vase de gătit din fontă și ceramică (oală de sarme pentru ospete, oală de fiert ciorba, cratița pentru friptură etc.) În mijlocul tindei se află masa mică de formă pătrată, cu patru scaunele în jur. Pe blidar, alte vase de uz gospodăresc din ceramică și lingurarul din lemn perforat, iar în colț, covata de pită. Un dulăpior pentru vase este așezat pe peretele exterior. Pe prispa stă pârăul pentru opărit țesăturile albe, iar în curte, sub adăpost, trei coșnițe de albie pentru ilustrarea acestei ocupații tradiționale.

Nu se cunosc proprietarii originali, avem semne lapidare anonime și nu se găsesc inscripții. Casa a fost vândută muzeului în 1968 de către Petrescu Maria, nr. 46, sat Căpâlnaș, comuna Birchis, jud. Arad.

Foaia de Remetea Mare

Pagină editată de Primăria Remetea Mare ■

"Ușa primarului le va fi tuturor deschisă, pentru rezolvarea problemelor întâmpinate"

Liviu Șerban, viceprimarul comunei Remetea Mare

Domnule Liviu Șerban, Consiliul Local al comunei Remetea Mare a votat și v-a acordat dumneavoastră încrederea de a fi viceprimar pentru următorii patru ani. Cum au fost pentru dumneavoastră alegerile din acest an?

▶ Toată campania făcută murdar de unii contracandidați ai domnului primar și ai mei, a dat greș. Cetățenii au văzut calitatea oamenilor din spatele funcției, s-au văzut realizările noastre în Ianova și Remetea. Rezultatul s-a văzut, cu toate că noi, timp de un an și jumătate am plătit datoriile lăsate de fostul primar, Mihai Petre. A fost o perioadă grea, am apelat și la bănci pentru a nu ajunge la penalități. Cu toate acestea, eu zic că am făcut destul de multe. Sigur, nu suficient, dar depunem tot efortul pentru a crea confortul pe care remețenii îl merită. Limitele ne-au fost stabilite de buget, altfel investițiile nu se opreau.

Rezultatul alegerilor a fost unul așteptat?

▶ Nu putem spune că am avut mari emoții, dar la așa ceva, niciodată nu se știe ce-ți rezervă soarta. Mă bucur că remețenii au hotărât să mergem împreună pe mai departe, că ne-au acordat încrederea, și-i asigur că nu-i vom dezamăgi.

Dumneavoastră ați fost ales în unanimitate pentru funcția de viceprimar.

▶ Da, am avut tot sprijinul din partea Consiliului Local. Asta pentru că cetățenii speră ca în continuare să se vadă realizările, să găsească ușa noastră tot timpul deschisă.

Cu ce investiție porniți în acest mandat?

▶ Vrem să introducem apa în localitățile Ianova și Remetea Mare, canalizarea în Remetea și Ianova, asfaltarea. Lucrările la bazele sportive sperăm să fie finalizate în toamnă. Totul depinde de bugetul pe care îl avem la dispoziție și de oportunitățile de finanțare. După cum vedeți, startul în noul mandat l-am luat cu multă responsabilitate față de cetățenii comunei, în fața cărora suntem datori să continuăm proiectele începute și să ne îndeplinim cât mai multe din

angajamentele făcute în campania electorală.

Ce vă motivează pe dumneavoastră și pe domnul primar, Ilie Golubov să depuneți eforturi susținute pentru Remetea Mare?

▶ Este datoria noastră față de cetățenii care și-au pus speranța în noi și o fac în continuare. Nu putem să-i dezamăgim, de aceea suntem aici.

Ce doriți să transmiteți cetățenilor din Remetea Mare, prin intermediul Revistei „Banatul” - jurnal al primăriilor din Banatul Istoric?

▶ Cetățenilor din Ianova am avut deja ocazia să le mulțumesc, dar doresc să le mulțumesc și celor din Remetea. Vreau să-i asigurăm pe toți cetățenii comunei, că indiferent de opțiunea electorală avută pe 10 iunie, timp de patru ani, Ilie Golubov va rămâne primarul tuturor remețenilor, Liviu Șerban viceprimarul și, la fel ca până acum, ușa primarului le va fi tuturor deschisă, pentru rezolvarea problemelor întâmpinate. Mulțumesc dragi remețeni și doresc ca împreună să îndeplinim tot ceea ce ne-am propus!

INTERVIU REALIZAT DE
MONICA GAIȚA

LA SFÂRȘIT DE AN ȘCOLAR

PROF. MARIANA DRĂGHIA

A mai trecut un an de școală cu emoții și cu bucurii, cu succese și cu greșeli, cu prietenii legate pentru totdeauna și cu prietenii trecătoare.

Ne-am luat la revedere de la elevii clasei a VIII-a, urându-le mult noroc în drumul lor și, nu în ultimul rând, să ne reprezinte cu cinste la liceele la care vor fi admiși. Sperăm ca tot ceea ce au învățat până acum să le fie de folos și să nu se abată nicio clipă de la educație.

A sosit și momentul festivității de premiere. Emoțiile sunt mari în rândul elevilor, dar și al părinților care i-au însoțit, nerăbdători să îi felicite la primirea premiilor, o răsplată a muncii depuse timp de un an.

Și pentru profesori acest moment al bilanțului la sfârșit de an școlar reprezintă o nouă acumulare de experiențe, de emoții și de împliniri trăite alături de elevii pe care i-au îndrumat și cărora le-au fost alături pe calea cunoașterii.

Iată-ne, din nou, în fața unui moment frumos din viața fiecărui elev - vacanța de vară cu excursii, tabere, drumeții și mult, mult timp liber.

Să aveți o vacanță frumoasă, plină de momente de relaxare, o mare vacanță mare!

File de istorie din IANOVA

Populația veche și băștinașă a acestei comune nu a putut fi decât de români. Lucrul este constatat și din cele relatate la istoricul comunei și se poate observa că până la 1523, când au invadat sârbii Banatul, se vorbește de această comună, însă nu găsim nicăieri că ea ar fi fost locuită de altă națiune, dar nu pomenește nici pe români. Știind cât bine ne

voiau stăpânitorii acelor vremuri, și mai ales că se începuse procesul de maghiarizare, era în

interesul lor să nu amintească de cine era locuită. Cu toată starea de iobăgie în care trăiau acești locuitori, totuși nivelul de civilizație, ca de altfel în întreg Banatul, a atins într-o câțva pe cel apusean. După afirmațiile Dr. Grădinaru, gospodăriile românești din Banat, în ceea ce privește îngrijirea, ordinea și curățenia, le așează în rândul gospodăriilor din apus.

Neam de plugari, înfrățiți cu pământul, ianovenii au știut în orice timp să se adapteze mediului înconjurător și prin inteligența și hărnicia lor au știut întotdeauna să iasă din cele mai grele impasuri.

Nivelul de cultură la care au ajuns, nu se datorează cărmuitorilor de pe vremuri, ci perseverenței cu care au lucrat, fără să privească în mod direct, câte neajunsuri îi produc vecinii. Toată grija pe care o purtau ianovenii era bi-

serica, unde găseau momente de reculegere sufletească, și unde lumina naționalismului și idealului său era veșnic aprinsă de preoții și de învățătorii vremurilor. În concluzie, ianovenii sunt cât se poate de religioși și nu iartă pe nimeni care își părăsește religia și neamul.

REVA LAZI,
FRAGMENT DIN „MONOGRAFIA IANOVEI”

Foaia de Jimbolia

Pagină editată de Primăria Jimbolia ■

GÂNDURI LA ÎNCEPUT DE MANDAT

„Jimbolienii au dat girul unor tineri și nu dorim să-i dezamăgim”

Dat fiind faptul că suntem o echipă tânără, începem acest mandat cu gânduri bune. Vrem să întinerim orașul și la propriu și la figurat, îl vrem mai verde și mai european. Sunt mai multe lucruri care trebuie făcute în acest sens și urmează să demarăm lucrările de investiții. E

vorba de canalizare și finalizarea rețelei de apă, de asfaltarea drumurilor din oraș, de iluminatul public din oraș și de implicarea tineretului în viața socială și cotidiană a orașului. Principiile după care mă conduc în viață sunt onestitatea, perseverența și ambiția. Sunt un om al dreptății și al echității, care va face tot ce-i stă în putință pentru jimbolienii. Puterea de muncă, onestitatea și dorința de echitate socială, cred eu, sunt cele mai importante principii după care se poate conduce un primar.

În ceea ce privește rezultatul alegerilor din 10 iunie 2011, acesta a fost așteptat. Am știut ce am făcut în campanie, am știut nevoile orașului și am procedat ca atare. Jimbolienii au dorit schimbare, au dat girul unor tineri și nu dorim să-i dezamăgim. Încercăm zilnic să remediem problemele care nu se văd, iar pe parcurs lucrăm la cele de impact major. Eforturile sunt mari pentru că sunt primar din partea P.D.-L. și vreau să țin legătura cu toți factorii politici, cu Consiliul Județean, pentru că avem nevoie de susținerea financiară a județului și, implicit, a Guvernului în demersurile noastre. Din câte știu, președintele Consiliului Județean, domnul Titu Bojin, nu va vedea un impediment în faptul că fac parte din alt partid politic și va sprijini Jimbolia.

DARIUS ADRIAN POSTELNICU,
PRIMARUL ORAȘULUI Jimbolia

„Cel mai important lucru este să comunicăm cu oamenii, să fim zilnic lângă ei”

Trebuie să mulțumesc consilierilor pentru sprijinul acordat. Colaborarea între mine și domnul primar, fără doar și poate va decurge bine, motivând și faptul că am fost colegi în administrația publică din Jimbolia, avem vârste apropiate și viziuni comune. Schimbarea era necesară. Venim cu o experiență în spate și cu dorința de a schimba Jimbolia în bine. Lucrez în Primăria Jimbolia

din 2002, la Serviciul de Integrare Europeană, atribuția cea mai importantă fiind de scriere și implementare proiecte, finanțate de Uniunea Europeană, de la Guvern sau din alte surse. Am acceptat postul de viceprimar datorită experienței în administrația locală și din dorința de schimbare. Cred că putem aduce proiecte care să schimbe în bine orașul nostru. Cea mai importantă investiție pentru Jimbolia la momentul de față este canalizarea: introducerea canalizării și reabilitarea stației de epurare. Pe lângă acestea, mai sunt segmente în localitate pe reabilitare de rețele de apă. Pentru cei care nu mă cunosc atât de bine, aș dori să menționez că înainte de a fi viceprimar, sunt omul care s-a născut aici, a crescut aici, a absolvit Liceul „Mihai Eminescu”, după care, pentru patru ani a urmat studiile Facultății de Științele Naturii din Timișoara, sub egida Universității Banatul, după care a revenit în Jimbolia. Avem o fetiță de 3 ani, iar acum, la primul control ecografic, eu și soția mea am aflat că vom avea un băiețel. Anul 2012 pare a fi un an deosebit pentru mine, este anul schimbării în toate planurile atât pentru mine, cât și pentru comunitatea din Jimbolia. Orașul Jimbolia - la care țin foarte mult, drept dovadă că nu am plecat de aici - este un oraș plin de viață, cu oameni deosebiți, un oraș care are multe perspective în viitor.

În ceea ce îl privește pe domnul primar Darius Adrian Postelnicu și pe domniile consilieri locali, și ei sunt oameni ai locului, care cunosc realitățile orașului și am convingerea că se vor implica în toate activitățile orașului, care aduc un plus de valoare Jimboliei. Cel mai important lucru este să comunicăm cu oamenii, să fim zilnic lângă ei, să le aflăm doleanțele, pentru că atunci legătura dintre administrația locală și nevoile cetățenilor va deveni mai puternică.

DANIEL GORGAN,
VICEPRIMARUL ORAȘULUI Jimbolia

FAMILIA CSEKONICS ÎN ZIARELE VREMII

„Bogați, putred de bogați au fost odinioară conții de Jimbolia sau conții Csekonic. Strămoșilor lor a fost general: Iosif Csekonic. El a fost cel care în ultimul pătrar al veacului al XVIII-lea a dobândit o zonă întinsă între Jimbolia și Căstereg, pentru a pune aici piatra de temelie a unei moșii model, cum nu se mai întâlnea în toată Europa.

Generație după generație s-a scoborât în groapă. Nici neamul Csekonic nu a fost cruțat de această soartă. Dar pe măsură ce deceniile și veacurile treceau, sporea și prospera și domeniul nobiliar. Pe proprietățile întinse ale familiei au fost introduse neîntârziat inovațiile din domeniul economiei agrare, ce fuseseră făcute undeva în această lume.

Iar când în anul 1914 a izbucnit marea conflagrație mondială, moșia contelui Csekonic se prezenta într-o desăvârșire neasemuită, oferind multor oameni o existență de durată și fără de griji.

Apoi a venit războiul și odată cu el a început și lenta decădere a domeniului. Chiar dacă această decădere a putut fi tergiversată, la sfârșitul

războiului cu nefastele-i urmări, ea s-a manifestat cu atât mai vădit. Minunatul domeniu a fost de-a dreptul zdrobit și ciopârțit, căzând pradă – asemeni altor sute de moșii mai mari sau mai mici, inclusiv a unor gospodării model – noilor idei ce vizau exproprierea latifundiarilor. Familia nobiliară s-a mutat la Budapesta, neputând împiedica distrugerea domeniului al cărei proprietar era. Moșia a fost parcelată.

Au venit noii proprietari – voluntarii sârbi. Clădirile administrative și anexele au fost distruse, lemnul s-a ars, cărămizile și țiglele au fost vândute. Mașinile agricole au căzut pradă în parte ruginei, în parte au fost vândute de administratori oficiali mai puțin conștiincioși, aceștia făcând afaceri de amploare pentru a-și îmbunătăți venitul. Parcul de o frumusețe rară a fost defrișat și transformat în teren arabil. Doar o parte minusculă a sa s-a păstrat.

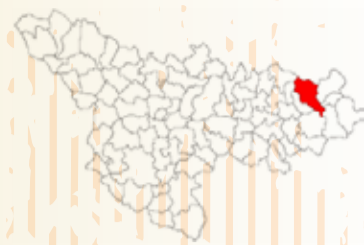
Neatins a rămas și un mic loc umbrat de pomi vizavi de castelul conților. Acel loc, unde contele Andrei Csekonic a ridicat pentru sine, pentru

strămoșii și pentru copiii săi un lăcaș într-o odihnă vesnică.”

Doar câteva vestigii mai amintesc azi de familia nobiliară Csekonic, odinioară de un prestigiu, de o bogăție și de o influență fără de seamăn, și de realizările ei remarcabile. Este adevărat, acest capitol al istoriei jimboliene și bănățene aparține de mult trecutului. Însă istoria – atât cea locală cât și cea regională – nu are voie să-l treacă cu vederea.

„BANATER DEUTSCHE ZEITUNG“ din 13 octombrie 1929

Foaia de Făget

Pagină editată de Primăria Făget ■

FĂGETUL, REPREZENTAT CU SUCCES LA „FESTIVALUL VÂNĂTORILOR TIMIȘORENI“

PAULA MOLDOVAN

Peste 1.000 de vânători din Timișoara și din țară și-au dau întâlnire la cea de-a treia ediție a „Festivalului Vânătorilor Timișoreni”, care a avut loc la Pădurea Verde, la începutul lunii iulie. A fost o zi plină de momente speciale, de la prezentări ale câinilor de vânătoare, până la prezentări ale șoimilor dresați și la concursuri de tir sau de gătit.

„Intenția mea a fost, încă de la început, de când am inițiat acest festival, să reamintim și să refacem tradițiile de vânătoare ale românilor, pentru că o bună perioadă acestea s-au uitat. Am considerat că este necesar să le amintim tuturor. Cei care sunt novici nu înțeleg ce înseamnă vânătoria, nu e numai să tragi cu pușca în animale, înseamnă multe alte lucruri: de la creșterea și dresajul câinilor, a șoimilor, până la hrănirea vânatului, a creșterii lui, la educația tinerilor pentru protejarea mediului înconjurător”, a declarat vânătorul Puiu Oprea, organizatorul festivalului.

Au avut loc prezentări de câini de vânătoare, precum și un concurs cu probă de lucru. Practic, câinii au urmărit și aporțat vânatul, în fața tuturor participanților. De asemenea, vânătorii care au luat parte la festival s-au întrecut în cadrul mai multor concursuri de tir. A avut loc câte un concurs de tir pentru femei, unul pentru bărbați și altul pentru copii.

Făgetul a fost reprezentat onorant la acest festi-

val de Walter Droll, de la Grupa de Vânătoare Făget, alături de cățelușa sa Bia, care i-a încântat pe cei prezenți. „Sunt vânător de 20 ani. La început, pasiunea mea nu a fost aceasta, au fost câinii. Am adus primii din Timiș de la doamna Lorinț, din Turda, copoi ardelenesi puri. Am fost crescător, Canisa „Bega” și am acasă brac sârmos, brac cu păr scurt, copoi ardelenesc și copoi alpin. Și mai am și un mistreț, la care se uită toți acești câini prin gard”, ne explică făgeteanul Walter Droll. De fapt, mistrețul

nu e mistreț pur, e primit de la un cioban, mama sa era porc sălbatic. În continuare, ne dezvăluie că cei care l-au inițiat în tainele vânătorii au fost bătrânii localității. Pe lângă ei a învățat. Dragostea pentru câini l-a împins de fapt spre vânătoare. Și tot dragostea aceasta pentru câini l-a făcut să se prezinte la festivalul desfășurat la Timișoara, alături de cățelușa

Bia. „M-am prezentat cu Bia de Făget la acest concurs, un brac german sârmos, cu păr scurt. Ea a participat la mai multe concursuri, locale, județene și naționale. Astăzi a găsit o potârniche ascunsă, a urmărit o urmă trasă de fazan, l-a găsit, și l-a adus în fața mea, în poziția șezi, iar, la final, rața aruncată în apă, pe care ea mi-a adus-o și mi-a pus-o chiar în sac”. Este fericit când vorbește de Bia și de pasiunea sa pentru vânătoare, ochii îi lucesc de bucuria omului care pune suflet în ceea ce face și rezultatele îi încununează munca. Niciodată nu a însumat banii cheltuiți pentru această pasiune, dar spune că nu fumează, iar banii pe care i-ar cheltui pe țigări, îi bagă în vânătoare. Cum îi șade bine oricărui bănățean, Walter Droll este un om harnic. A lucrat ca măcelar și încă lucrează, la o carmangerie din Făget, pentru că are 10 căței de hrănit. Din dragostea pentru ei, până și terenul casei sale arată ca o „pădure”, cum el însuși spune, zâmbind. „Pentru mine, vânătoria este un sport. Iarna hrănim animalele, dacă se poate să pușcăm ceva în sezon, bine. Eu nu vreau și nu am vrut niciodată să fac stricăciuni în fondul de vânat sau să omor animale nevinovate. Mai întâi le ajutăm, apoi, surplusul, îl vânăm”, spune Walter Droll în încheiere.

Surprizele s-au ținut lanț la „Festivalul Vânătorilor Timișoreni”. Organizatorii au adus și 4 șoimari din țară, specialiști în dresajul șoimilor, pentru a le arăta tuturor cât de util este un șoim la o vânătoare. Tot la această ediție s-a ales cel mai frumos trofeu de căprior și de mistreț, care au fost premiate de către un juriu. Premiate au fost și ceaunele aburinde, gătite pe trei secțiuni: vânat, pește și alte preparate.

RÂUL BEGA NU A CRUȚAT MĂNĂSTIREA „IZVORUL MIRON” DE LA ROMÂNEȘTI

ESTERA ROSEBLUM

Dundațiile care au avut loc în estul județului Timiș nu au cruțat nici mănăstirea de călugări de la Românești. Puhoiul a distrus o mare parte din ce au cultivat călugării. Râul Bega, care și-a ieșit din matcă, a distrus zeci de hectare de pământ cultivat în toată zona comunei Pietroasa. Viitura a ajuns și la Mănăstirea „Izvorul Miron” de la Românești. De altfel, Bega trece chiar prin curtea mănăstirii, astfel că era de așteptat să afecteze și acest loc sfânt. Tot ce au cultivat călugării a avut de suferit din cauza puhoiului, care, spun oamenii, a venit cu o viteză și forță foarte mare. Viitura a rupt gardurile și copacii, malurile râului au fost grav afectate în zona aflată în interiorul mănăstirii. Au avut de suferit și bazinele cu nuferi, cât și Izvorul Miron.

Mănăstirea de călugări „Izvorul Miron” din satul Românești este ctitoria episcopului Miron Cristea. Făcând o vizită canonică în zonă, a rămas vrăjbit de frumusețea locurilor, drept pentru care a hotărât zidirea unei mănăstiri. Mai este numită și „Balta Caldă”, deoarece în incinta ei se află un izvor cu apă semitermală, cu o temperatură constantă de 18°C. Aici, în bazinele amenajate pe apa izvorului cresc nuferi și păstrăvi. Biserica mănăstirii a fost ridicată între 1912-1929 din piatră și cărămidă, în formă tradițională a arhitecturii bizantine. Până în anul 1980 biserica nu a fost pictată. Lucrările de pictură au fost realizate de pictorul Ion Sulea Gorj. Pictată în întregime, devine unica biserică din Banat cu picturi exterioare, urmând vechea tradiție bucovineană, fapt care i-a atras și numele de „Voronețul Bănățean”.

La intrare, mănăstirea este străjuită de o poartă din lemn, în stil maramureșean, urmată de o alee ce străbate curtea. În incinta mănăstirii a fost construit în anul 2003 un paraclis de vară din lemn de stejar, în care se oficiază slujbele religioase la marile sărbători. Paraclisul de iarnă cu hramul „Izvorul tămăduirii” a fost sfințit în același an.

FĂGETUL DE IERI ȘI DE AZI

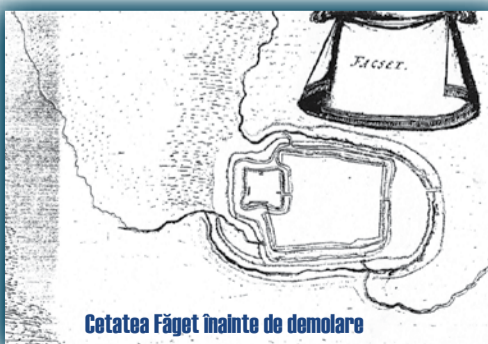
În epoca modernă se constată atât o creștere demografică, cât și o modificare a structurii etnice prin colonizarea a 47 de familii de germani și aproape 1000 de maghiari, ce vor constitui două cartiere distincte: partea germană și partea maghiară. Tot acum se vor stabili în Făget și peste 250 de evrei. În ciuda unor divergențe inevitabile, făgetenii, indiferent de etnie, se vor influența în mod reciproc, reușind să devină un model multietnic și pluricultural. Peste ani, Făgetul va deveni și un loc al ecumenismului, unde locuitori de confesiuni diferite participă cu evlavie la manifestările religioase, organizate de cele 7 biserici din localitate.

În această perioadă Făgetul s-a dezvoltat și din punct de vedere edilitar, social, economic și cultural, fiind unul din pilonii de susținere ai focarului de românism din Banat, în jurul căruia graiul, ca și cântecul românesc s-au păstrat ne-

alterate. De-a lungul anilor, s-au creat aici diferite asociații și societăți bancare și culturale, cercuri și reuniuni de lectură, formații corale și de valorificare a obiceiurilor tradiționale, care, prin înființarea de biblioteci, organizarea de șezători, spectacole și-au adus o contribuție deosebită la menținerea conștiinței naționale și pregătirea Marii Uniri de la 1 decembrie 1918. Printre cei 1228 de delegați care au votat la Alba Iulia unirea Ardealului, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România, s-au aflat și făgetenii Sebastian Olariu, George Gârda, Victor Feneșiu, Dănilă Ilieșcu și Vasile Iancu.

În perioada interbelică, cu sprijinul senatorului Victor Feneșiu s-a electricizat localitatea și s-au realizat importante lucrări edilitare: podul de peste râul Bega ce făcea legătura între Banat și Ardeal, s-au canalizat străzile principale, s-a reabilitat șoseaua județeană, s-a construit o grădiniță, o infirmerie și un dispensar comunal, s-a modernizat hotelul Dacia, s-au ridicat monumente în memoria eroilor făgeteni, etc.

PROF. DUMITRU TOMONI,
FRAGMENT DIN „GHIDUL FĂGETULUI”

Cetatea Făget înainte de demolare

Relaxare la orice/
fiecare sfârșit de
săptămână
Stare de bine, stare de
normalitate
Generator alternativ
de energie pentru
întreaga săptămână

CURA DE WELLNESS PENTRU WEEK-END COMPLEX HOTELIER PARC*** 245 lei/persoană/pachet

SERVICIILE HOTELIERE INCLUSE ÎN PACHET:

2 nopți cazare cu mic dejun tip buffet
masă în cont
pachet wellness

PACHETUL DE WELLNESS CUPRINDE:

piscină și saună
acces în sala de fitness

LA CERERE OFERIM:

dejun – 30 ron/persoană/zi
proceduri suplimentare

MENTIUNI:

onorarea solicitărilor se face în limita camerelor disponibile
procedurile se fac în zilele de vineri și/sau sâmbătă
pachetul de servicii are TVA inclus
taxa de stațiune, de 3 ron/persoană, se achită la recepție
pachet pentru regim de single: **285 ron/pachet**

INFORMAȚII SUPPLEMENTARE ȘI REZERVĂRI:

Telefon: 0256/321.320

Fax: 0256/321.581

GSM : 0755.080.094

E-mail: rezervari@buzias.ro sau statiunemarketing@buzias.ro

O SĂPTĂMÂNĂ LA BUZIAȘ! HOTEL PARC***

845 LEI/PERSOANĂ/PACHET

PACHETUL INCLUDE URMĂTOARELE SERVICII HOTELIERE:

CAZARE ÎN CAMERĂ DUBLĂ /SINGLE CU MIC DEJUN BUFFET 6 NOPTI
DEJUN ȘI CINĂ ÎN SISTEM FIȘĂ ÎN 6 ZILE
TRATAMENT LA ALEGERE 5 ZILE

PENTRU CONSULTAȚIA MEDICALĂ SE PERCEPE UN TARIF
DE 20 LEI/PERSOANĂ ÎN CAZ CĂ NU ESTE PREZENTAT
BILETUL DE TRIMITERE DE LA MEDICUL DE FAMILIE.
GRUPE DE AFECȚIUNI CE SE POT TRATA: cardiovasculare,
digestive, circulatorii, neurologice.

MENTIUNI:

Zilele de intrare sunt duminică sau luni dimineața, pentru a avea
continuitate la procedurile de tratament.

Pachetul de servicii poate fi oferit și pentru 12 și respectiv 18 zile.

Solicitările se confirmă în limita locurilor disponibile.

Baza de tratament vă pune la dispoziție: jacuzzi, duș subacval,
hidroterapie, masaj terapeutic, de relaxare, de tonifiere, kinetoterapie,
saună, fizioterapie, aplicații locale cu ceară de albine, terapie manuală,
drenaj limfatic, băi galvanice.

Oferim pachetul și în regim de single. VALOARE PACHET 965 LEI.

La cerere putem oferi pachetul în regim de demipensiune. VALOARE
PACHET 725 LEI, respectiv 845 LEI în regim de single.

Oferim pachetul pentru cazare cu mic dejun inclus + tratament la tariful
de 605 LEI/pers respectiv 725LEI în regim de single.

Acces în sala de fitness GRATUIT.

ACCES ÎN PISCINA HOTELULUI, TARIF DE 70 LEI/PERSOANĂ

Accesul în piscină este inclus în pachet NUMAI dacă nu se optează
pentru alte proceduri de tratament.

Taxa de stațiune 2,5 LEI/persoană.

Pentru informații suplimentare și rezervări:

Telefon recepție hotel 0256.321.320 sau 0755.080.094

E-mail rezervari@buzias.ro; statiunemarketing@buzias.ro

www.buzias.ro

OFERTĂ VALABILĂ

FABRICA
DE MOBILĂ
3 F srl

Produce orice tip de mobilier din P.A.L. și lemn
masiv, la comandă, atât pentru hoteluri, pensiuni,
școli și grădinițe, cât și pentru locuințe proprii.
Fabrica noastră, are tradiție și în producerea de
ferestre din lemn.

Ne puteți contacta, la următoarele numere de telefon: 0257/310.303 și 0744/627.225

REGIA AUTONOMĂ DE TRANSPORT TIMIȘOARA

B-dul Take Ionescu nr. 56, 300074, Timișoara
Centrală: 0356803700; Fax: 0356003901

INSPECȚII TEHNICE PERIODICE LA R.A.T.T.

Stația I.T.P. din cadrul R.A.T. Timișoara efectuează inspecții tehnice periodice la cele
mai bune prețuri de pe piață. Inspecțiile se fac la următoarele categorii de autovehicule:

- autovehicule cu masă tehnică max. autorizată sub 3,5 t;
- autovehicule cu masă tehnică max. autorizată peste 3,5 t;
- remorci și semiremorci cu sistem de frânare;
- remorci cu frânare inerțială;
- remorci fără sistem de frânare;
- vehicule care dețin C.I.V și sunt înregistrate pe primării.

De asemenea, efectuăm și verificări în urma ieșirii din reparație la vehiculele
aparținând terților care prezintă o comandă scrisă (conform RNTR-1).

Ne găsiți în fiecare zi de luni până vineri de la 9 la 17 în Bvd. Dâmbovița, nr. 1/3, în
depoul R.A.T.T., lângă centrul Alfa. Pentru detalii suplimentare apălați 0356 803 702
sau vizitați www.ratt.ro.

Tarifele inspecțiilor periodice (cu T.V.A.) sunt următoarele:

Nr.	Categorie	Tarif lei	Tarif reverificări siguranță (35%)	Tarif reverificări poluare (25%)	Tarif reverificări altele (10%)
1.	Autoturism	80	30	20	8
2.	Autoutilitară, microbuz sub 3,5 t inclusiv	100	35	25	10
3.	Autovehicul peste 3,5 t	120	40	30	15
4.	Remorcă și rulotă fără sistem de frânare	60	21	0	6
5.	Remorcă și rulotă fără sistem de frânare sub 3,5 t inclusiv	80	30	0	8
6.	Remorcă și semiremorcă peste 3,5 t	160	60	0	20

Universitatea Creștină Dimitrie Cantemir Facultatea de Management Turistic și Comercial Timișoara

TIMISOARA, str. Aurelianus nr. 2
Tel/Fax: +40 (256) 221355, Email: office@ucdctm.ro

www.ucdctm.ro

- * ACREDITATĂ prin Legea 238/2002 publicată în Monitorul Oficial nr. 617/07.07.2004 și REACREDITATĂ în 22 iulie 2010 odată cu acreditarea instituțională a Universității.
- * Facultatea de Management Turistic și Comercial Timișoara organizează concursul de admitere pe baza mediei generale obținute la examenul de bacalaureat (concurs de dosare).
- * OFERTA EDUCAȚIONALĂ a Facultății de Management Turistic și Comercial Timișoara:
 - Domeniu: Administrarea afacerilor
 - Specializarea: Economia Comerțului, Turismului și Serviciilor
 - Forma de învățământ: ZI și Frecvență Redusă
 - Durata: 3 ani
 - Forma de finalizare: LICENȚĂ
 - Titlu acordat: Licențiat în Științe Economice
 - Specializări MASTER:
 - Administrarea și negocierea în afaceri
 - Administrarea afacerilor în turism
- * Absolvenții pot obține și „Brevetul în turism”.
- * Facultatea organizează cursuri pentru obținerea certificatului Cambridge.
- * Perioada de înscrieri: 1 iulie 2012 – 30 septembrie 2012.

SPAȚIU DE ÎNCHIRIAT

Situat în CARANSEBEȘ, str. Mihai Viteazu, nr. 42, zona
CENTRALĂ (vis-a-vis de Biblioteca Orășenească și lângă
banca B.C.R.).

Spațiul are o suprafață de 70 m.p. și este compus din:
birou, grup sanitar, hol și 2 camere. Ideal pentru Self-Bank,
Farmacie, etc. Spațiul este proprietatea firmei și se eliberează
factură pt. chirie.

Persoana de contact: Ioan Cristea
tel. 0722-391 685

e-mail: ioan.cristea0209@yahoo.com

"Doamne greu le-o fi păcatul / La ai de-o-mpărțit Banatul"

Foaia de Brestovăț

Pagină editată de Primăria Brestovăț ■

STELUȚELE BANATULUI, REUNITE DE DOAMNA CÂNTECULUI POPULAR, ELENA JURJESCU

MONICA GAIȚA

Încă din anul 2009, doamna cântecului bănățean, Elena Jurjescu a inițiat în satul său natal – Coșarii, Festivalul-concurs de folclor, intitulat „Câte stele-s pe Banat”, o rampă de lansare pentru mulți tineri interpreți de folclor adevărat, autentic. Fiecare dintre participanți a prezentat în cadrul concursului o doină și un cântec de joc, care mai apoi au fost jurizate de personalități marcante ale vieții culturale bănățene, iar premiile - constând în diplome și plachete - au fost acordate pe măsura talentului.

Marele Premiu a fost adjudecat de un tânăr de numai 20 de ani, cu un viitor luminos în cântecul popular bănățean, Cristian Tomoni din Lugoj. Acesta a interpretat doina „Jos la poala muntelui”, după care a încântat audiența și jurații prin interpretarea cântecului de joc „Pe drumul Lugojului”.

Câștigătorii acestui festival devin steluțe pe firmamentul cântecului popular bănățean, iar Premiul I pentru concurenta Alina Fleaca din Călnic, județul Alba nu poate decât să o bucure pe tânăra în vârstă de 20 de ani. Un alt ardelean a cucerit juriul bănățean prin prezența scenică și frumusețea interpretării. Este vorba de Alexandru Popescu, un tânăr de doar 17 ani, din Sebeș, județul Alba, care a obținut Premiul II. Timișul și-a adjudecat Premiul III prin Andreea Ursulescu din Românești. Concurenta în vârstă de 21 de ani a strâns în cântecul său toată frumusețea și tradițiile împământenite în satul său natal, pe care le-a împărțit publicului spectator.

Având în vedere talentul participanților, s-au acordat și premiile speciale. Premiul Special al postului de televiziune „Favorit” a ajuns în mâinile unui tânăr din județul Alba, în vârstă de doar 17 ani: Iulian Nistor. De altfel, postul de televiziune mai sus menționat a transmis Festivalul-concurs de folclor „Câte stele-s pe Banat”, iar spectacolul oferit de acești tineri sub atența îndrumare a doamnei cântecului popular bănățean, Elena Jurjescu, a putut fi vizionat de toată țara. Premiul Special al Radio România Timișoara a fost adjudecat de Sebastian Râmneanțu, un tânăr în vârstă de 14 ani, care a poposit pe scena festivalului din orașul vestitelor ape minerale, Buziaș. Din Cuna, județul Alba, Laura Anghel, în vârstă de 17 ani a câștigat Premiul Special al Revistei „Banatul”. Concurentul Vlad Șerban din județul Arad, comuna Frumușeni

a primit Premiul Special al Radio „Victoria” din Vârșeț (Serbia) pentru talentul demonstrat la cei numai 15 ani ai săi. Și cum tot Banatu-i fruncea, cele două premii speciale rămase-n concurs au fost câștigate de doi bănățeni. Este vorba de Vladimir Bodnar, concurentul în vârstă de 18 ani, din comuna Săcălaz, care a câștigat Premiul Special al Organizației Internaționale a Aromânilor și de timișoreanul în vârstă de doar 15 ani, Cristian Moisici, care a câștigat Premiul Special al Uniunii Jurnaliștilor din

Banatul Istoric. Premiul Tinereții, după cum spune și numele a fost adjudecat de cea mai tânără concurentă, Loredana Sur din comuna Giroc, în vârstă de 13 ani. Mențiunea I a fost obținută de Elena Timariu, interpreta de 29 de ani din Hitiaș, județul Timiș, Mențiunea II de săcălăzeanca Daniela Iancu, în vârstă de 19 ani, iar Mențiunea III de concurentul Andrieș Ioan Nicolae, din județul Arad, satul Mănăștur.

Acest eveniment nu ar fi fost posibil fără doamna cântecului popular bănățean Elena JURJESCU - în calitate de director, fără sprijinul Primăriei Brestovăț și al Consiliului Județean Timiș.

De vorbă cu primarul nostru

„Am fost printre puținii norocoși din județ care au câștigat finanțare”

Comuna Brestovăț este printre puținele din Timiș care a reușit accesarea sumei de 2,5 milioane de euro, fonduri europene nerambursabile, pentru modernizarea localității. Fondurile câștigate egalează bugetul local al comunei pe 55 de ani, a calculat primarul Eugen Dobra. În aceste condiții, este de la sine înțeles că toate forțele administrative se focalizează pentru ca proiectele incluse pe măsura 322 să fie duse cu succes până la capăt.

Primarul Eugen Dobra ne spune care sunt componentele acestui proiect și la ce se vor folosi cei 2,5 milioane de euro: „Sunt patru loturi: modernizarea tuturor străzilor din Brestovăț și drumul comunal 79, care leagă Coșarii de drumul județean 572. Lotul numărul 2 ar fi înființarea unei grădinițe ultramoderne. Lotul 3 este dotarea tuturor căminelor cu mobilier și aparatură electronică, la căminele din Lucareț, Teș, Brestovăț și Coșarii. Lotul 4 se referă la dotarea cu un buldoexcavator pentru deszăpezire și alte intervenții. Anul 2011 a fost un an pregătitor pentru lucrările de anul acesta. Am fost printre puținii norocoși din județ care au câștigat finanțare pe 322. Am muncit foarte mult pentru proiect”.

Edilul ne spune și cum s-a obținut acest pro-

iect: „A fost un proiect amplu și a fost necesar să avem multe avize, documente, avem un raft întreg în dulap numai pentru proiectul 322. Am avut un consultant, care doar aduna documentația și o preda, dar în rest ne ocupam noi, eu, viceprimarul. Nu au fost obstacole, e nevoie de

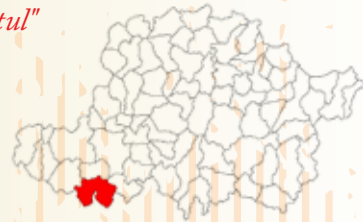
multe acte, e nevoie de avize de la București, trebuie să intri în comisii, aștepti răspuns 30 de zile. Noi trebuie să plătim numai TVA, dar se va rambursa. Am primit și bani de la CJT pentru a putea accesa acest împrumut”, a completat domnul primar Eugen Dobra.

În anul 2011 s-a mai finalizat alimentarea cu apă pe localitatea Brestovăț, s-au făcut reparații

la școală. De asemenea, alimentarea cu apă în Lucareț este în faza finală. „Mai avem și alte investiții de făcut, dar în funcție de banii pe care îi primim de la buget. Suntem o comună cu venituri foarte mici și cu banii pe care îi avem noi nu ne acoperim nici cheltuielile cu salariile și cele de întreținere, gunoi, telefon, curent. Alte venituri nu avem, pentru că lipsesc investitorii de pe raza comunei”, a amintit domnul primar din Brestovăț.

Carierea de bazalt din Lucareț și plantațiile de aluni sunt cele care mai contribuie la viața economică a comunei. Criza economică a afectat și cariera de bazalt și asta s-a văzut din faptul că s-a ajuns la reduceri de personal. Majoritatea localnicilor din Brestovăț sunt pensionari, lucrează la carieră, la Ocolul Silvic Timișoara și la Ocolul Silvic Lipova, la școală, la primărie. Mai sunt persoane care fac naveta la Timișoara, dar drumul este destul de prost. Plantația de aluni, întinsă pe 1.281 de hectare din zonele Brestovăț, Secaș și Ghizela, merge bine, iar patronii s-au decis, după mai multe discuții, să ridice o fabrică de ciocolată la Coșarii. Populația comunei Brestovăț este puțin peste 700 de suflete.

INTERVIU REALIZAT DE SANDA BOLDEA

Foaia de Vinga

Pagină editată de Primăria Vinga ■

Copilărie printre morminte

Andrada CĂDARIU

Părinții lor sunt prea săraci ca să închirieze o locuință și de când tatăl și-a găsit o slujbă de gropar în localitatea Vinga, Primăria i-a dat voie să se mute cu familia într-o casă modestă din cimitir.

Cam asta e tot ce le poate oferi copiilor, dar nu vrea în ruptul capului să renunțe la ei. Întreaga familie trăiește în două încăperi sărăcicioase. Dorm cu toții într-un singur pat și sunt zile în care pur și simplu nu au ce pune pe masă. Tatăl copiilor lucrează din greu pe la oamenii din sat, pentru că munca de gropar nu-i asigură nici măcar pâinea de zi cu zi. Pentru că este încă în putere, și-ar dori să găsească un loc de muncă stabil, astfel încât să nu-i mai apese grija zilei de mâine, iar cei mici să poată să meargă la grădiniță, asemeni celorlalți copii de vârsta lor.

Andrei, Adriana și Denisa nu par să realizeze că se joacă în fiecare zi într-un cimitir. Văzându-i mereu murdari și flămânzi, părinților li se rupe sufletul, dar mai mult nu pot să facă pentru ei. Bruma de bani adusă în casă de bărbat nu le ajunge decât pentru mâncarea copiilor. De un an de când oamenii s-au mutat în casa din cimitir, vecinii i-au ajutat cu de toate. Cu toate că o duc foarte greu, părinții celor 3 copii sunt recunoscători că au primit măcar această locuință. Până acum un an, stăteau cu toții într-un adăpost improvizat în câmp, unde nu aveau nici măcar curent electric. Ce i-ar salva cu adevărat ar fi o slujbă care să-i aducă bărbatului un venit constant cu care să-și întrețină familia.

POVESTEA UNUI ORAȘ DIN BANATUL VECHI

ALEXANDRA PALCONI

Vinga e atestată pentru prima dată în jurul anului 1300. Secole întregi, această regiune a fost cotropită și jefuită de turci, dar în jurul anului 1741, bulgarii catolici primesc ținutul dintre Timișoara și Arad drept cadou de la Maria Tereza și întemeiază orașul liber Tereziopolis-Vinga. Ca o scurtă istorioară: bulgarii catolici se refugiaseră pe plaiurile noastre după eșecul Răscoalei de la Kripoveț împotriva turcilor, în 1688. La început s-au așezat în Oltenia (în jurul Craiovei și Râmnicului Vâlcea), unde au primit drepturi din partea lui Constantin Brâncoveanu. O altă parte din ei au migrat spre sud-vestul Transilvaniei, unde au fost privilegiați cu drepturi civile și scutire de dări de către Imperiul Habsburgic.

În anul 1880 existau în Vinga circa 4000 de bulgari și 300 de români – azi, cifrele s-au inversat. Tot acela e anul în care, din cauza populației numeroase a localității, vinganii ajung la concluzia că biserica a devenit neîncăpătoare și cer aprobare pentru construirea alteia. Timp de 10 ani, vinganii au făcut donații consistente din propriile buzunare pentru materialele de construcție necesare și au prelucrat manual în jur de 3 milioane de cărămizi, în cuptoare special amenajate la marginea localității.

Ceea ce mă impresionează cel mai tare în povestea Bisericii Romano-Catolice din Vinga este că a fost ridicată în doar 2 ani. Între 1890 și 1892, după planul arhitectului Reiter Eduard din Viena și sub îndrumarea inginerilor Antony Toma și Hostalek Carol, câte 200 de localnici voluntari au

lucrat zilnic la ridicarea Bisericii, care astăzi este considerată ca fiind cea mai mare pe raza Arad – Timiș – Caraș-Severin. Construită în stil neogotic, clădirea în sine are o înălțime de 36 m, o lungime de 63 m și o lățime de 32 m, iar turnurile măsoară o înălțime de 65 m. Interiorul este deosebit de frumos, decorat cu nici mai mult și nici mai puțin de 9 altare, 43 de statui sculptate în lemn de către Iosif Rungaldier din Tirol, o orgă pneumatică, 52 de bănci din lemn de nuc și două candelabre superbe, tot din lemn de esență tare.

În interiorul Bisericii, în dreapta altarului mare, se află statuia Sfântului Florian, ocrotitorul pompierilor. Preotul ne-a povestit cum an de an, pe data de 4 mai, pompierii vin la Biserica Romano-Catolică și sărbătoresc Sfântul Florian printr-o ceremonie specială. Era mândru că acest obicei se păstrează negreșit în Vinga de sute de ani, iar pompierii participă la ceremonie indiferent de religia pe care o au.

Ne-a vorbit cu semnare despre perioada

Primului Război Mondial, când o mare parte din bulgarii vinganii au plecat spre Timișoara și Arad. Și că după al Doilea Război Mondial, aceștia au fost deportați și le-au fost expropriate pământurile de către regimul comunist. Iar cea mai mare consecință a acestor fapte a fost pierderea titlului de oraș. „În Vinga există localnici cu numele Augustinov sau Anton, așa cum se chemau marile familii de bulgari. Dar, nu există niciun grad de rudenie, nu sunt descendenții vechilor vinganii. E doar o coincidență de nume!” ne-a explicat preotul de la Biserica Romano-Catolică din Vinga.

OAMENI CARE FAC CINSTA COMUNEI NOASTRE

TÖRÖK JÁNOS

SIMONA IANCU

S-a născut la Vinga, în perioada 1854-1862 este elev la gimnaziul piarist, unde-și ia luat bacalaureatul, după care studiază dreptul la Bratislava și Budapesta. După absolvire, în perioada 1866-1869, este ajutor de notar la Vinga, apoi, din 1867, avocat stagiar în biroul lui Nándor Rieger. De aici, drumurile îl poartă spre capitala Banatului, unde devine practicant în biroul primarului Károly Küttel, apoi, pe vremea primarului Ferenc Steiner, este, timp de patru ani, notar-șef. După demisia lui Steiner, în anul 1867, este ales ca primar. Va îndeplini această funcție vreme de zece ani. După criza anilor 1870 (când s-au succedat câțiva ani de secetă, o lipsă acută, aproape generalizată, de bani, emigrarea în masă a păturilor sărace și mijlocii) a purces, cu mână forte și înțeleaptă prevedere, având ca permanentă țintă interesele comunității, să organizeze viața marelui oraș, aflat în plin avânt. Chiar dacă, în momentul alegerii sale, conducerea județului nu se situase, în întregime, de partea sa, a izbutit să găsească un limbaj comun cu fiecare forță politică, reușind consensul la nivelul membrilor consiliului, care aveau, adesea, opinii divergente. În decembrie 1878 se căsătorește cu Leona Rieger, fiică de moșier din Temeskutas (azi Kudric, Serbia).

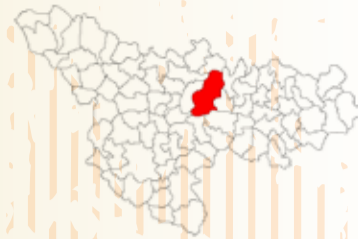
În perioada sa de primar, municipalitatea a achiziționat fosta clădire a primăriei sârbe, iar pe terenul respectiv, cu acceptul orașului, s-a edificat prin reconstrucție completă o clădire impunătoare: școala superioară regală de stat, cu profil real. În luna septembrie a anului 1879, intervine la minister în vederea susținerii materiale a școlii de stat cu profil de industrie a lemnului și de prelucrare a metalelor din Timișoara, respectiva unitate de învățământ devenind, după trei ani, școală industrială de prim rang, unde

învățau câteva sute de elevi. Dând dovada unui bun simț comercial, cumpără, pentru oraș, uriașa clădire a noului teatru, care luase foc, împreună cu localul și cu hotelul aflat în același ansamblu. A constituit o societate pe acțiuni pentru a putea inaugura, cât mai repede, noul teatru și pentru a sprijini activitatea unei instituții teatrale permanente de limba maghiară. A creat o cantină publică, un cămin pentru copiii orfani și un fond de pensii.

Una dintre izbânzile mandatului său de primar o reprezintă felul în care a soluționat iluminatul public din Timișoara, atunci când nu a mai prelungit contractul cu firma austriacă de iluminat cu gaz aerian și a acceptat oferta mai avantajoasă a firmei londoneze. Astfel, în noiembrie 1884, Timișoara a devenit primul oraș de pe continent cu lumină stradală electrică.

Flerul său comercial, talentul organizatoric, fermitatea de care a dat dovadă au atras atenția asupra sa și la Budapesta. În februarie 1885, a fost numit comandant al poliției Capitalei, cu sarcina de a reforma, în spiritul legii adoptate deja în 1881, întreaga poliție de stat a Ungariei. Eforturile sale deosebite sunt apreciate pe măsură: i se conferă titlul de consilier ministerial. În iunie 1892 mai face o vizită la Timișoara, dar, în toamna aceluiași an, o criză cardiacă survenită în vila sa de vacanță de la Barlangliget îi va pune zilelor.

Foaia de Recaș

Pagină editată de Primăria Recaș ■

MEREU ȘI PESTE TOT, NENEA IANCU ESTE CU NOI!

VERONICA ANDRUSEAC

Caragiale ne-a pus o oglindă în față și ne-a învățat cum să privim în ea, deci în noi.

Biblioteca orașenească Recaș l-a comemorat în luna iunie pe cel mai mare dramaturg și scriitor satiric al literaturii noastre – Ion Luca Caragiale. Manifestarea cultural-educativă a avut un caracter local și a fost organizată de Consiliul Județean Timiș, Consiliul Local Recaș, Biblioteca Orașenească Recaș, în parteneriat cu Punctul de Acces Public la Informație Recaș și Biblioteca Școlară.

Veronica Andrusac, bibliotecar, împreună cu Silvia Harhăță și cu un grup de elevi au amenajat expoziția de carte: Piese de teatru, comedii, O noapte furtunoasă, Conu Leonida față cu Reacțiunea, O scrisoare pierdută, D-ale carnavalului, Hatmanul Baltag, O soacră; expoziția de carte Nuvele și Povestiri, O Făclie de Paște, În vreme de război, Noaptea Învierii, Cănuță, om sucit, La hanul lui Manjoală; expoziția de carte și Momente și schițe, Bubico, Vizită, Mitică, Domnul Goe, Căldură mare, Națiunea Română.

Profesori ai catedrei de Limba și Literatura Română au prezentat asistenței viața, opera și activitatea prozatorului, dramaturgului I.L. Caragiale. Doamna profesor Maria Pelici a vorbit despre dramaturgul, navelistul, pamfletarul și scriitorul I.L. Caragiale.

Cititorii bibliotecilor au prezentat referate din publicistica autorului: Cronici teatrale, Literatura și artele române în a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Au participat cititori ai Bibliotecii Orașenești și ai Bibliotecii Școlare, profesori de la catedra de Limba și Literatura Română, public interesat.

Caragiale spunea că cele mai importante lucruri în lume au fost realizate de oameni care au continuat să încerce chiar și când se părea că nu mai este nicio speranță. Când avem un sentiment fără speranță, o mare speranță ne mai rămâne: că niciodată nu-l vom pierde.

Caii, COMOARA Izvinului

GRAȚIAN NEAMȚU

Izvinul înseamnă pentru turiști o oază de liniște, pentru că singurele zgomote sunt cele făcute de îngrijitori, de galopul sau nechezatul cailor. Farmecul Izvinului este herghelia, la care se ajunge foarte ușor. Înainte cu un kilometru, pe stânga, se văd în depărtare grajdurile și chiar lângă sosea, intrarea. Drumul până la herghelie are pe de-o parte și de alta copaci bătrâni, ce te avertizează că te vei rupe din lumea de zi cu zi și vei intra în altă epocă, unde mașinile nu existau, iar caii erau respectați și ocrotiți. Înainte de a ajunge la grajduri, ocolești un pavilion austro-ungar, ce folosește pentru birouri. La herghelie, totul este verde, iar oamenii și caii trăiesc împreună într-o armonie perfectă. Îngrijitorii locuiesc în complexul de la herghelie, cunosc fiecare animal și știu rânduiala locurilor.

Una dintre cele mai frumoase imagini este să privești caii cum zburdă, cum alargă în padocuri sau pe câmp. La Izvin, cei mai mulți sunt cai negri, din rasa Nonius, creată în Imperiul Austro-Ungar acum aproape 200 de ani.

La Herghelia de la Izvin există singura crescătorie de cai Nonius din țară, iar în Ungaria mai există cea de la Mezohegyes. Pe lângă caii din rasa Nonius, care sunt cei mai numeroși, mai sunt și cai pur-sânge englez și ardenezi.

Pentru a admira caii, cel mai bine este să ajungi la Izvin dimineața. Atunci, îngrijitorii dau drumul cailor în padocuri. Fericiți de diminețile senine, ei încep să alerge grațios, dând câteva ture ca să se dezmoștească.

Când se opresc, primesc mâncarea, fân proaspăt, pentru care se alinază frumos, lângă gard. Nu există cal care să nu fie curățat și lăsat apoi să alerge măcar câteva ore.

La Izvin este un adevărat ritual, ei sunt scoși într-o anumită ordine, iepele nu se întâlnesc cu armăsarii, iar armăsarii de montă nu se întâlnesc între ei, ca să nu se bată.

Caii de la Izvin sunt mândria locurilor. Ei au reușit să tragă un tramvai vechi, pe șinele din centrul Timișoarei, iar ocazional sunt folosiți la diferite manifestări sau demonstrații. Foarte mulți vin însă să vadă caii acolo unde sunt ei crescuți, la Izvin.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL RURAL, SUB LUPĂ

INST. ALEXA ARMIDA

Frecvent se întâlnesc cazuri în care doi sau mai mulți frați învață în aceeași clasă, cu aceleași cadre didactice, iar relația dascăl-elev e mai bine conturată și datorită faptului că învățătorul sau profesorul cunoaște mai complet situația familială a elevilor și îi poate stimula la susținere reciprocă. Din cauza amplasării defavorizate a locației școlii rurale, situația materială a familiilor nu permite școlarizarea copiilor în instituții de învățământ performante. Adeseori ambii părinți - în cazul în care aceștia există și fac împreună parte din spațiul domestic cotidian al elevului - se întrețin din roadele agriculturii, neavând alte venituri, neavând la rândul lor o pregătire profesională. De aici decurge lipsa de materiale, de informații, de cunoștințe teoretice. Chiar dacă există surse de informare în mediul rural - mass media - ocupațiile intelectuale nu sunt frecvente, iar elevii copiază ușor un model de trai simplificat. Se poate ghici ușor plăcerea cu care acești copii acceptă și absorb orice manifestare instructiv-culturală, adeseori adultul de la catedră devenind, în situații de normalitate și profesionalism, mentor al devenirii acestor copii.

Totuși, o catedră de la o școală rurală este ocupată de o persoană nerezidentă doar ca o variantă provizorie, un an școlar, doi, nemotivată suficient și doar în situația în care parcurgerea traseului de la domiciliu până la clasa de elevi se încadrează în ergonomia timpului necesar ajungerii în timp util. Lipsa unui mijloc de transport constant, lipsa posibilității de a deconta aceste deplasări, și uneori chiar lipsa unui automobil personal sunt doar trei dintre considerentele ce privesc navetarea (spre școala rurală, a oricărei categorii de dascăli), ca pe o situație indezirabilă.

Necesitățile economice ale familiei rurale nasc situații limită în care realitatea cotidiană este mai stringentă decât idealul spiritual al iluminării prin educație. Astfel, atunci când evenimente banale sau rituale intervin în viața

gospodărească a familiei, elevul din mediul rural este absent de la cursuri: fie munca câmpului, fie lipsa hainelor de schimb curate, fie plecarea adulților familiei din localitate cu treburi întâmplătoare sau urgente spre urbe și necesitatea de a rămâne un paznic al gospodăriei și al animalelor casei; fără îndoială că elevul va sacrifica ziua de școală, cu deplina acord al tutorilor legali.

Școlile rurale sunt adeseori mici în ce privește efectivul elevilor, prin urmare și numărul dascălilor din cancelaria școlii este redus. Acesta nu este un impediment serios atunci când este vorba de profesorii sau învățătorii localnici, care se pot revedea cu alți colegi din zonele arondate, pot conversa și face schimb de opinii. Dar când ei vin din alte localități zilnic și mai sunt și puțin numeroși, sentimentul de pionierat și entuziasmul inițial poate fi repede înlocuit cu unul de izolare, singurătate și apatie.

Mediul rural și problemele lui sunt fascinante pentru lectură, învățământul rural simultan este o probă de fier, rezistență și dăruire pentru un cadru didactic, dar soluțiile viabile și valoroase nu stau în puterea de convingere a câtorva oameni inimoși, ci în forța de „perpetuum mobile” al angrenajului societății românești.

Sistemele vechi, dacă au rezultate și rezistă în timp, nu trebuie abandonate, ci perfecționate...

Foaia de Lugoj

Pagină editată de Primăria Lugoj ■

COLEGIULUI TEHNIC „VALERIU BRANIȘTE”, „ȘCOALĂ EUROPEANĂ”

PAULA MOLDOVAN

Educația pe tot parcursul vieții reprezintă o prioritate a sistemelor de educație la nivel global. Noua Lege a Educației Naționale accentuează rolul și importanța învățării pe tot parcursul vieții ale cărei finalități principale vizează dezvoltarea pleneră a persoanei și dezvoltarea durabilă a societății. Chiar dacă rolul educației de bază, formale, rămâne esențial, învățarea permanentă, împreună cu educația nonformală, vin să personalizeze și să dezvolte aptitudini cât mai aproape de dorințele și nevoile celui care învață și care să răspundă cerințelor și exigențelor pieței muncii și ale societății.

Pentru a implementa cu succes aceste idei în învățământul românesc, Ministerul Educației organizează competiția pentru obținerea certificatului „Școală Europeană”, ajunsă în acest an la cea de-a IX-a ediție. Competiția se adresează tuturor unităților de învățământ preuniversitar care au fost și sunt implicate în programele europene din dome-

niul educației și formării profesionale. Competiția constă în evaluarea calității și coerenței managementului școlii, reflectat în documentele manageriale, precum și a impactului pe care activitățile de-

rulete în cadrul proiectelor europene l-a avut asupra culturii organizaționale și a ethosului școlii.

În cursa din acest an s-au înscris 110 unități din învățământul preuniversitar din 37 de județe și din capitală, 61 dintre acestea fiind premiate. Pe lista acestora figurează și Colegiul Tehnic „Valeriu Braniște” din Lugoj. Pe lângă această distincție, colegiul a primit aprecierile venite tocmai de Yale College, adresate elevilor brănișteni.

Odată obținut, certificatul „Școală Europeană” este valabil pentru o perioadă de trei ani, după care școala trebuie să candideze din nou pentru a reconfirma titlul obținut. Certificarea școlilor cu titlul „Școală Europeană” le conferă recunoștere și prestigiu în cadrul comunităților educaționale, iar eforturile pe care le fac pentru menținerea titlului obținut, determină un interes tot mai crescut pentru dezvoltarea de noi și noi proiecte, ceea ce conduce la o îmbunătățire a managementului școlar și la dezvoltarea unei culturi organizaționale solide.

REÎNNOIEREA ÎNFRĂȚIRII CU CORINTUL

ANA MARIA POPA

Primarul Lugojului, domnul Francisc Boldea, s-a deplasat în Grecia, în perioada 15-17 iulie, pentru a semna protocolul de înfrățire cu orașul Corint. Lugojul era înfrățit cu localitatea Assos-Lechaio, însă, după noua formă de organizare administrativă elenă, aceasta a fost atașată municipalității Corint.

Primarul grec, Alexandros Pnevmatikos a trimis omologului său de la Lugoj o invitație pentru semnarea unui nou protocol de înfrățire. Evenimentul a avut loc cu ocazia celui mai important festival care se ține în această regiune a Greciei.

La manifestări participă și Ansamblul folcloric „Lugojana”. Coincidența face că, exact în ziua în care s-au semnat actele de înfrățire, 16 iulie, edilul lugojean a împlinit 64 de ani.

Orașul Corint este capitala regiunii grecești Corinthia și este înconjurat de câteva orașele mici de coastă – Assos Lechaio, Isthmia, Kechries și Examilia. Orașul antic Corint – Kórinthos - se află la 7 km sud-vest de orașul modern, pe istmul Corint, la poalele Acropolei și aproximativ la jumătatea distanței din-

tre Atena și Sparta. Și astăzi, la fel ca în antichitate, împreună cu Patras, Corint este una dintre porțile majore spre Peloponez.

Corint era un oraș foarte important în antichitate, datorită localizării geografice și, prin Acropola fortificată, deținea un avantaj în plus. Orașul Corint controla fâșia cu lățimea de 6 km – singura cale spre peninsula Peloponez și, cu ajutorul celor două porturi – Lechaion în Golful Corint și Kenchreai în Golful Salonic, controla și transportul de mărfuri între cele două golfuri.

CURSURILE DE VARĂ ALE EPISCOPIEI GRECO-CATOLICE DE LUĞOJ

MIRCEA PETROMAN

Episcopia Greco-Catolică a Lugojului este singura în țară din cadrul cultului, care organizează cursuri de vară pentru preoții parohi. În acest an, s-a desfășurat ediția a patra a cursurilor estivale, coordonate de Prea Sfinția Sa Alexandru Mesian, episcopul greco-catolic de Lugoj.

„Ca în fiecare an, organizăm câte două serii de cursuri, în perioadele 18-22 iunie și 2-6 iulie. Cursurile durează o săptămână și participă două serii a câte 52 de preoți”, ne-a declarat episcopul de Lugoj.

Materialele care s-au predat în acest an sunt: Catehismul Bisericii Catolice – Credință, Credeul, Poruncile, Sacramentele, Despre Rugăciune (PSS Mesian), Prevederile Conciliului Vatican II – Constituția Bisericii „Lumen Gentium” (p. prof. univ. Cristian Barta, doctor în Științe Teologice de la Blaj), Istoria Bisericii (p. prof. univ. dr. Ciprian Ghișa – Institutul Teologic de la Blaj) și Probleme pastorale ale tineretului (doctorand Iuliu Munteanu din cadrul Institutului Teologic de la Oradea).

Dieceza Greco-Catolică de Lugoj cuprinde județele Timiș, Caraș-Severin, Arad, Hunedoara și o parte din Alba. Cursurile au fost ținute în Aula Magna a Palatului „Sf. Vasile cel Mare” situat lângă sediul Episcopiei.

CORUL „ION VIDU”, TURNEU ÎN GRECIA

LIA BONTESCU

În perioada 4-12 iulie, la invitația municipalității din Assos-Lechaio Perigiali, oraș din Grecia înfrățit cu Lugojul, Corul „Ion Vidu” al Casei de Cultură a municipiului, se va deplasa în regiunea Corint, unde va susține o serie de concerte în cadrul Festivalului Internațional Coral de la Assos.

În cadrul acestui festival, cei 35 de membri ai Corului „Ion Vidu” vor concerta pe o scenă situată într-o locație foarte pitorească, într-un golf, pe malul Mării Ionice și în câteva locașe de cult din zona Corintului.

Repertoriul va fi format în principal din piese laice, pentru festivalul care va avea loc pe malul mării și exclusiv din piese religioase pentru locașele de cult.

Relațiile culturale dintre Lugoj și Assos-Lechaio Perigiali sunt pe bază de reciprocitate, ambele părți fiind invitate și răspunzând invitației de câte două ori până acum.

Foaia de Caransebeș

Pagină editată de Primăria Caransebeș ■

Oameni de față ai Caransebeșului

DUMITRU CHEPEȚEAN

Există oameni care trec prin viață cu discreția stropului de rouă pe obrazul unei fete frumoase. Dar urma pe care dâșii o lasă primenește bucuria lumii. Un astfel de om este Dumitru Chepețean. Glasul și cântecele sale, au fost și vor fi mereu un repaus dulce pentru truditorii pământului bănățean. Bărbat falnic, maiestuos ca un cneaz, Dumitru Chepețean și-a desfășurat întreaga sa carieră artistică într-o unică splendoare scenică. Cântecele sale de referință a fost adoptat de gugulani și mai apoi de întreaga Banat, ca pe un imn al demnității și hărniciei bănățene: „Eu vând mere, eu vând pere / Dar nu vând a mea muiere!”. Sub cerul cu raze de aur al Carașului, cântecele sale vor împăciui mereu tristețea cu bucuria, munca cu truda și lacrima dorului cu iubirea neîmpărțită.

Îl ascult cântând chiar acum, când scriu aceste rânduri despre el, în tâmașul unei case bătrânești unde m-am refugiat de vipia verii și de urâtul vieții citadine, și cântecele sale reurcă în sufletul meu armonia liniștii celeste.

Vă fac o mărturisire: ascultându-l pe Dumitru Chepețean cântând, se despică de pe sufletul meu toate așchiile ce aparțin de urâtul vieții urbane. Reascultați-l dumneavoastră cei mai vârstnici, pentru a auzi ca-n ceasurile prunciei, cum râurile se reîntorc în albiile secate, ascultați-l și voi cei mai tineri și veți înțelege mai ușor de ce bănățenii adevărați nu trec și nu vor trece niciodată munții spre București, indiferent cu ce funcții vor fi ademeniți.

Vasile TODI

CORUL CATEDRALEI EPISCOPALE „ÎNVIEREA DOMNULUI”, LOCUL I LA LUGOJ

CĂTĂLIN ȘTEFU

Corul Catedralei Episcopale „Învierea Domnului” din Caransebeș, condus de pr. diac. Tistu Gheorghe, a luat premiul I la Festivalul de muzică corală religioasă „Pe Tine Doamne, te laudăm” din Lugoj. Acesta a fost organizat duminică 1 iulie, de către Parohia „Învierea Domnului” din Lugoj, în colaborare cu Asociația Culturală „Oppidus” și a ajuns la a treia ediție.

La festival au participat formații corale din județele Timiș, Caraș-Severin și Arad. Din Caransebeș au mai participat două formații corale: Corul preoților Protopopiatului Caransebeș, condus de pr. Mițu Sorin Gheorghe și Corul preoților Episcopiei Caransebeșului, dirijat de prof. dr. univ. Dumitru Jompan.

Un grup de copii de la Grădinița P.N. Nr. 1 din Lugoj, îndrumați de doamna educatoare Livia

Guga, au dechis festivalul prin recitarea unor poezii religioase. A urmat apoi un recital de muzică clasică, la clarinet și vioară, susținut de elevii ai

Școlii de Arte Frumoase „Filaret Barbu” din Lugoj, aflați sub coordonarea doamnei prof. Valen-

țina Vasiliu.

În continuare, formațiile corale prezente au interpretat piese religioase, din repertoriul național și internațional, iar în perioada deliberării jurului, audiența a fost delectată cu muzică populară și religioasă interpretată de prof. Vasile Gondoci și Cezar Costescu din Lugoj, Iuliana Savu Badea din Buziaș și pr. Marian Mărcuș din Caransebeș.

Corul Catedralei Episcopale „Învierea Domnului” din Caransebeș s-a înființat cu binecuvântarea și purtarea de grijă a Preasfințitului Părinte Lucian, Episcopul Caransebeșului, din dorința de a înfrumuseța sfintele slujbe. Bazele acestui cor au fost puse de către dl. prof. dr. univ. Dumitru Jompan, este format de iubitori de muzică corală religioasă din orașul de pe Timiș și Sebeș, iar în prezent este condus de către pr. diac. Tistu Gheorghe, slujitor al Catedralei Episcopale „Învierea Domnului” din Caransebeș.

REUNIUNE DE SUFLET

SONIA BERGER

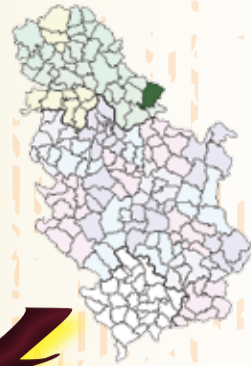
Pentru foștii ofițeri care au activat, la începutul carierei lor militare, în U.M. 01172 – Regimentul 18 Mecanizat „Ecaterina Teodoroiu” din Caransebeș, zilele de 22 și 23 iunie au avut o însemnătate aparte. Aceștia s-au întâlnit la Timișoara, pentru ca sâmbătă să se deplaseze, cu un microbuz, în municipiul de pe Timiș și Sebeș, unde gazdă le-a fost binecunoscutul istoric, col. (r) Liviu Groza, precum și colegii din promoțiile 1952 și 1955, primele care și-au îndeplinit serviciul militar în cadrul acestui Regiment.

Odată ajunși la cazarma din municipiu, cei peste 100 de foști ofițeri au început să depene amintiri personale, legate de locurile și lucrurile întâlnite, sâmbătă, la Caransebeș, momente încărcate de emoție, neobișnuite pentru niște bărbați care, aproape toată viața, au îmbrăcat haina militară. Col. (r) Liviu Groza i-a condus apoi la Cercul Militar, unde s-au trăit din nou clipe frumoase. Au luat cuvântul col. med. Nicolae Andronescu, col. Ștefan Vlăjuică, cel care a amintit de coeziunea existentă pe vremuri între ofițeri și modul în care se ajutau, precum și generalii Puiu și Mircea Mândru, în tinerete, doi foști comandanți de pluton, care au povestit cum a contribuit activitatea desfășurată de ei la Caransebeș, la formarea lor și la cariera militară de mai târziu.

După o vizită scurtă la statuia Gen. Ioan Dragalina, unde s-au fotografiat, oaspeții și gazde au plecat la Muzeu, unde s-au oprit la Secția Istorie a Regimentului de Graniță Nr. 13 Româno-Bănățean. S-a vorbit, și aici, despre oamenii care au crescut în acest loc și care au ajuns în funcții înalte în conducerea Armatei Curții de la Viena, precizându-se numărul de 25 de generali și peste 200 de ofițeri superiori, care au slujit cu credință și devotament Curtea, dar care nu au uitat niciodată că sunt români, printre aceștia fiind și Gen. Mihail, Cavaler de Trapșa, care, în 1863, și-a lăsat întreaga avere Episcopiei Caransebeșului, pentru înființarea unei Școli de fete, cu patru clase, cu predare numai în limba română. Au mai fost evocați Generalii Alexandru Guran, comandantul celei mai înalte forme de învățământ militar de la Viena, ales de trei ori consecutiv Președinte de onoare al Expoziției de pictură de la Paris, Moise Groza, eroul de la Grivița, Plevna și Vidin, și Ioan Dragalina, eroul de pe Cerna și Jiu.

În discuțiile purtate la Muzeu s-a arătat locul și rolul pe care l-au avut companiile de grăniceri în educarea tineretului, precum și rolul bisericilor din cadrul acestor companii, în păstrarea credinței moștenite de la străbuni. De asemenea, a fost prezentată cartea „Epistolariu Românesc”, de Constantin Diaconovici Loga, tipărită la Buda, în 1842, în care scrie: „Aceste cărți s-au purtat prin îndestulare în Moldova, Țara Românească și Ardeal, pentru că eu scriu pentru toți românii, indiferent unde s-ar afla sub soare”.

Foaia de Vârșeț

Pagină editată de Primăria Vârșeț ■

PRIMARUL ANULUI 2011 DIN BANATUL ISTORIC, DOMNUL CEDOMIR ŽIVKOVIĆ

În sala de conferință a Complexului Hotelier Parc din orașul-stațiune Buziaș, în data de 11 mai, primarul orașului Vârșeț, domnul Cedomir Živković a fost premiat cu Diplomă și Plachetă de Excelență în cadrul Galei premiilor Uniunii Jurnaliștilor din Banatul Istoric. Distincția i-a fost atribuită ca urmare a activității sale, pusă în slujba creșterii prestigiului orașului Vârșeț.

„Înainte de toate, doamnelor și domnilor, doresc să vă salut în numele cetățenilor orașului Vârșeț și în numele nostru, al tuturor, care venim des la dumneavoastră, din Banatul Sârbesc. Recunosc, sunt foarte mândru de distincția primită. Mulțumesc prietenului meu drag, domnului Sorin Frunzaverde, Senatului Uniunii Jurnaliștilor din Banatul Istoric și domnului Vasile Todî. Am realizat multe lucruri în comun în acești ani, în acest ultim deceniu. În ultimii câțiva ani am avut multe proiecte comune din fondurile Uniunii Europene, care ne-au folosit nouă, tuturor bănațenilor. Dumneavoastră ați intrat în Uniunea Europeană, iar noi dorim să ne alăturăm vouă în scurt timp. Ne dorim să dispară această graniță. Multumim încă o dată”.

Colectivul redacțional al revistei „Banatul, jurnal al primăriilor din Banatul Istoric” îl felicită pe domnul primar Cedomir Živković pentru distincția primită și pentru atașamentul față de Țara Banatului, pe care nu se sfiște să-l arate de fiecare dată când are ocazia.

Foto: Ovidiu BACINSCHI

Foto: Ovidiu BACINSCHI

NAJBOLJI GRADONAČELNIK ISTORIJSKOG BANATA

U Banji Buzjaš u Rumuniji, u petak, 11 maja 2012. godine, svečano su dodeljene nagrade Udruženja novinara istorijskog Banata, čiji je počasni predsednik Sorin Frunzaverde. Među nagrađenima u različitim oblastima, nagradu za NAJBOLJEG GRADONAČELNIKA ISTORIJSKOG BANATA dobio je predsednik Opštine Vršac Cedomir Živković.

Priznanje je predsedniku Živkoviću uručio Vasil Todî, predsednik Udruženja novinara istorijskog Banata u prepunoj sali Hotela „Park”. Živković se na nagradi zahvalio Udruženju novinara i Senatu na ukazanom poverenju, a u ime svih građana Vršca i Banata, ističući značaj saradnje srpskih i rumunskih opština i zajedničkih prekograničnih projekata, naročito saradnju Opštine Vršac sa opštinama u županijama županijama Timiș, Karaș-Severin...

„Ponosan sam što u Vršcu svi živimo složno. Najveća zajednica Rumuna u Srbiji je upravo u našoj opštini i to je velika obaveza i odgovornost za sve nas. Uspeli smo da realizujemo veliki broj projekata prekogranične saradnje, a mnogi značajni projekti nas tek očekuju. Važno je da ove relacije i veze održimo i da okupimo što više ljudi na tom poslu, jer to Evropa od nas očekuje. Nagradu ću ostaviti u kabinetu jer ona pripada i svim mojim saradnicima koji su predano radili na unapređenju odnosa sa Rumunijom”, kazao je Živković.

- R -

FESTIVALUL DE FOLCLOR ROMÂNESC AL COPIILOR DIN VOIVODINA COȘTEI 2012 - 9 IUNIE COPIII - O COMOARĂ A SPIRITUALITĂȚII NOASTRE

MARIANA STRATULAT

În pitorescul sat din penumbra Carpaților – Coștei, în care de-a lungul anilor au avut loc atâtea evenimente de seamă în viața culturală a românilor de pe aceste meleaguri, pe data de 9 iunie a.c., a fost organizat „Festivalul de Folclor Românesc al Copiilor din Voivodina - Coștei 2012”. După mai mulți ani de pauză și pentru prima dată la Coștei, aproape 900 de copii ne-au dovedit că sunt păstrătorii culturii, tradițiilor și tezaurului românesc, ai comorilor cântecului popular și că îi

vor asigura perenitatea în spiritul tradiției bănațene, precum și perpetuarea în generațiile viitoare.

Participanții în concurență au fost urmăriți și apreciați de un juriu de specialitate alcătuit din: profesorul universitar doctor Niță Frățilă și Cățița Barbulov, coregraf. Prezentarea programului a fost încredințată crainicilor dr. Savu Marius și Mariana Stratulat, care a alcătuit și scenariu, într-o ambianță scenografică creată de Ionică Adam. Ediția din acest an a Festivalului Copiilor s-a desfășurat sub auspiciile Consiliului Național al Minorității Naționale Române din Serbia, Comunei Vârșeț și a Consiliului Comunității Locale – Coștei.

Cuvinte de salut, celor prezenți a adresat Viorel Bălăgean, președintele Comitetului Local de Organizare a Festivalului, care a ținut să menționeze că la Coștei tradiția se păstrează cu sfințenie și că generației actuale a coșteienilor îi revine sarcina de a o duce mai departe. Tot în numele gazdelor s-a adresat și Lavinel Pitic, președintele Comitetului Local de organizare „Zilele Coșteiului 2012”, iar în numele Comunei Vârșeț, Jovica Zarkula, președintele Adunării Comunale, și-a exprimat bucuria că copiii din întreaga Voivo-

Foto: Ionel BĂLTEANU

Foto: Ionel BĂLTEANU

dina s-au adunat la Coștei, contribuind astfel la păstrarea identității naționale, aceleași gânduri fiind împărtășite și de consulul general al României la Vârșeț, Alexandru Mureșan. Cinstea de a inaugura ediția din acest an al Festivalului Copiilor, i-a revenit lui dr. Ion Omoran, președintele Consiliului Executiv al Consiliului Național al Minorității Române din Serbia, din discursul căruia desprindem următoarele: „Acești copii sunt lumina sufletului nostru. Dragostea față de dansul și cântecul românesc pe care și-au însușit-o, reprezintă o comoară a spiritualității românești”.

OASPEȚI ÎN ȚARA BANATULUI

Cezara Dafinescu s-a născut stăpână peste o frumusețe capabilă să înlănțuească orice mânie. De mult nu a mai avut teatrul românesc o femeie frumoasă ca o duminică în Paști. Atât de frumoasă, încât nici cele mai destoinice experte în machiajul profesionist n-o pot urâți, motiv pentru care, ea nu știe nici măcar în joaca scenică cum e să fii urâtă. Neputând de prințesă polonă, Cezara este singura actriță vie a acestei țări, de frumusețe imperială. Răsfățată mereu de noroc, sub catapeteasma vieții, ea crede sincer că „inima are rațiuni pe care rațiunea nu le cunoaște”, convingere ce-i redăruie ori de câte ori are nevoie, elixirul tinereții fără bătrânețe. Într-o noapte împrejmuată de cântec, am stat de vorbă câteva ceasuri, admirându-i sfielnic inteligența cu care împletea răspunsurile pentru ceea ce am hotărât împreună să numim interviu.

Vasile TODI

Cine bate la ușa inimii tale Cezara Dafinescu, pe cine găsește?

▶ Pe cine crezi?

Pe Cezara Dafinescu. Prea alintată pentru a mai fi loc și pentru altcineva. Ai ochi catolici...

▶ Deseori, bunica mea dragă, omul care m-a crescut și educat (mama fiind studentă la medicină)... refugiată pe meleaguri sibieni, unde de altfel am văzut lumina zilei, îmi povestea frânturi din copilăria ei... petrecută într-un mic „castel polonez”. Pe atunci toate erau basme cu zâne și feți frumoși; abia mai târziu, când am fost în stare să despart basmul de adevăr, am aflat că am și sânge... polonez.

De ce trebuie să se ferească teatrul, ca să nu pară cuiva ca cea mai artificială, convențională și neautentică artă?

▶ Exact de ce ai spus... de artificiu... de minciună, de nonvaloare.

Cu ce rimează telenovela?

▶ Știu unde bați, cu manea.

Într-un context telenovelistic, un actor poate rămâne el însuși?

▶ Da, dacă își face treaba cu profesionalism și cu seriozitate.

Când ai filmat pentru pelicula „Bunraku”, alături de Demi Moore ea te-a întrebat: „Știi care e singurul tău defect?”, „Care?”, ai întrebat-o. „Că te-ai născut aici”, și-a spus ea. Este adevărat?

▶ Da, este adevărat. Demi Moore, este o foarte importantă actriță și ea a dorit să mă facă să înțeleg...

Că America, e America...

▶ Exact. Numai că așa cum spunea Nichita, „Patria mea este Limba Română!”

O femeie frumoasă ca tine Cezara Dafinescu e greu să nu fie gelozită. Cum vezi această slăbiciune omenească niciodată stimulativă pentru purtător?

▶ Am crezut și cred și astăzi, că viața e prea scurtă ca să-mi pierd timpul, poticnindu-mă în banale „slăbiciuni omenești”. Eu mi-am urmat destinul și cred că am ales corect. După cum îi mărturisise dramaturgul Valjan, în închisoare lui Adrian Marino, la un turneu al Elenei Teodorini - amanta lui Puccini, tinerii s-ar fi înhămat la caleașca sa, și au dus-o în triumf

până la teatru.

Ce se întâmplă Cezara, nu mai există astăzi rădvane, nu mai avem artiste, sau românul nu mai pune preț pe darurile clipei?

▶ Există și „rădvane” poate cu mai mulți cai-putere, există și actrițe foarte iubite, dar poate s-a schimbat moda. Dar sentimentul rămâne același, chiar dacă primești un singur trandafir. Încărcătura lui emoțională uneori e chiar mai mare.

Cunosc exemple de actori talentați, dar lipsiți de o cultură temeinică, care au avut totuși mari succese: Maria Ciucureșcu, Ion Petrescu, spunea doamna Bulandra. Tu, cunoști altele noi?

▶ Nu m-a preocupat să testez cultura colegilor mei, aveam mult mai multe lucruri interesante de făcut. În orice caz, simplul fapt că ești nevoit să citești atâtea piese de teatru (măcar cele în care joci) presupune să-ți îmbogățești bagajul de cunoștințe. Și apoi, a cam trecut moda talentelor necizelate, cu atâtea tentații spre cunoaștere...

Dă trei motive unei tinere, pentru a nu deveni actriță.

▶ Fără talent, fără talent, fără talent...

Și tot atâtea pentru a urma această carieră.

▶ Talent, chemare și har. Dacă trosnesc în sufletul ei acești trei piloni pentru destin este păcat să nu-și urmeze menirea.

Pe lângă talent, gură, statură și figură, cum spunea Ion Finteșteanu, ce-i mai trebuie unui actor care vrea să moară artist?

▶ Șansă și sănătate.

Un mare dascăl, de la care generațiile ce l-au cunoscut au primit lecții de înaltă artă teatrală?

▶ Ion Toboșaru, profesorul nostru drag de Estetică.

Ce factori în ansamblul lor determină personalitatea unui artist?

▶ Zestrea genetică și cultura.

Ce nu poți ierta?

▶ Leoaică fiind ca zodie, nu pot ierta minciuna și nu pot tolera nedreptatea.

Pentru a putea supraviețui acestor vremi vangheliene, maestrul Beligan s-a retras în „Beligania”, tu Cezara Dafinescu în ce fel te aperi de intemperiiile acestei democrații de cumetrii valahe?

▶ Cum e normal, fiecare dintre noi, avem... „Turnul nostru de fildeș”, în care ne-am strâns de-a lungul anilor cele mai minunate „comori”, perle strălucitoare care să ne ostioiască

sufletul. Important e să fii avut luciditatea să nu pierdem vremea cu pietre false.

Care a fost cea mai frumoasă zi din viața ta de femeie?

▶ Când am adus pe lume... minunea mea: Raluca, fata mea, fărâma mea de Dumnezeire.

Dar de actriță?

▶ Cea mai frumoasă zi din viață ca actriță este fiecare zi în care mă întâlnesc cu publicul meu... care mă iubește și-mi umple sufletul cu energii noi, nebănuite.

Cât adevăr intră într-o clipă de viață?

▶ Atâta cât pui. Eu în viața particulară am încercat să trăiesc clipe de adevăr ca soție, mamă, fiică.

Dacă teatrul românesc și-ar veșnici în basoreliefuli patru actori, asemeni celor patru președinți ai Statelor Unite de pe muntele Rushmore, care ar fi aceștia?

▶ Sunt mulți colegii pe care-i iubesc și alegând la repezeală nu vreau să vitregesc pe nimeni.

Ce te preocupă în mod aparte la un rol?

▶ Meandrele sufletești, drama personajului.

CEZARA DAFINESCU

Există o întrebare de care te ferești?

▶ Nu!

O femeie frumoasă știe când îmbătrânește un om?

▶ Atunci când nu mai iubește.

Doamnă a dialogului meu, tu poți ierta?

▶ Chiar mai mult, pot și uita.

Ai jucat în peste 30 de filme, greșesc?

▶ Nu.

Și ai jucat cam în tot atâtea piese.

▶ Da.

Care e diferența dintre un actor de film și unul de teatru?

▶ În film este o cu totul altă tehnică actoricească, este acel „PP”.

Adică?

▶ Adică prim-planul. În film nu simți pulsul publicului, nu-l simți decât târziu, în sala de proiecție, când nu mai poți schimba nimic. În schimb, în film ai șansa „dublor”.

Între teatru și film, cui închină Cezara razele talentului său?

▶ Dar sigur că aleg publicul! Marele prieten care plânge și râde odată cu noi, actorii. Aleg publicul și pentru că atunci când o dată cu căderea cortinei sala izbucnește ropotul de aplauze, ea, sala cu atâtea identități, șoptește parcă pentru tine; „O clipă, rămâi! Ești atât de frumoasă!”

Celebra invocație faustică, pe care dacă am repeta-o acum, dialogul nostru ar fi etern. Dar bucuria întâlnirii noastre, Cezara Dafinescu, va fi eternă, pentru că noi doi o vom așeza într-o cutie cu cuvinte.